

5.DE LUPO ET SEPTEM CAPELLIS PARVULIS

Caprae cuidam fuerunt septem capellae parvulae, quas materno more amavit diligenterque custodivit a lupo. Aliquo die, cum capra foras exitura esset pabulatum, omnes capellas convocatas sic allocuta est: „Carae filiae, exhibeo pabulatum, vos cavete lupo istumque ne sinatis intrare; cavete, nam iste saepe mores suos dissimulat, voce aspera et brancis nigris istum agnoscere poteritis: at si domum intraverit, vos omnes plane devorabit.“ Non diu post, cum capra abiisset, lupo venit ante ianuam domus vocavitque voce sua aspera: „Carae parvulae, aperite, sum mater vestra vobisque attuli res pulchras.“ At septem capellae: „Mater nostra“ inquit, „tu non es, illa habet enim vocem suavam et amabilem, sed tua est aspera: tu es lupo, itaque non aperiemus.“ At lupo insidias excogitavit, abiit ad mercatorem, ubi emit magnum truncum cretae, quam comedit, ut vocem suam redderet suaviorem. Deinde rediit ad septem capellarum ianuam domesticam et vocavit voce suavi: „Carae parvulae, sinite me intrare, sum mater vestra; omnis vestrum aliquid accipiet.“ At lupo brancam suam cum fenestram imposuisset, septem capellae eam viderunt et locutae sunt: „Tu non es mater nostra, quae non habet pedem nigrum, qualem tu habes: tu es lupo, et tibi non aperiemus.“ Deinde lupo abiit ad pistorem eique dixit: „Pistor, obline mihi brancam pasta recenti“ et cum pistor hoc fecisset, lupo iit ad molitorem eique dixit: „Molitor, brancae meae insperge albam farinam subtilem“. Quod molitor noluit facere. „Hoc nisi feceris“ lupo inquit, „te devorabo“. Tum molitor rem fecit, nam timuit.

Deinde lupo tertio iit ad ianuam capellarum domesticam et „Carae parvulae“ inquit, „ego sum mater vestra, omni vestrum dabo donum.“ Septem capellae autem primo voluerunt unguem videre; cum autem vidissent eundem esse coloris niveae et audivissent, quam suaviter sonaret vox lupi, putaverunt revera matrem ante ianuam stare, ianuam aperuerunt, lupo intrare siverunt. Cum maxime viderent, quis esset, territae se abdiderunt, una sub mensam, altera in lectum, tertia in fornacem, quarta in coquina, quinta in armarium, sexta sub patinam magnam, septima in horologium parietale. At lupo invenit omnes et deglutivit, excepta natu minima in horologium parietale abditae, quae superstes remansit. Deinde cupiditate expleta lupo abiit.

Paulo post mater domum revertit. Eheu eadem quae vidit! Ianua domestica erat aperta; mensa, sella, scamna erant inversa, patinae coquinariae erant diffractae; stragulum et pulvini erant e lecto extracti: Ah! Quantam miseriam! „Eheu me miseram! mater evocavit „lupo adfuit et devoravit parvulas meas carissimas, septem meae capellae sunt mortuae!“ et coepit lacrimare. Tum capella natu minima esiluit ex horologio parietali et vocavit: „Una restat, mater carissima!“, eique explicavit, quomodo infortunium evenisset.

At lupo, cum cenam habuisset opiparam, se collocaverat in viridi aprico et obdormiverat. Capra autem vetula, quae erat prudens atque callida, muginabatur, quonam modo filias suas adhuc servare posset. Tandem eius animum cum subiisset

bona cogitatio, dixit ad capellam natu minimam: „Sume aciam et acum et forficem et sequere me“. Nunc ambae foras exierunt et lupum invenerunt in prato prostratum artissimè dormientem. „Ecce monstrum ronchans“ mater dixit eumque undique aspectavit, „quod in cenam sex filiolas meas deglutivit et, cum ulterius currere non posset, corpus suum hinc prostravit! Cedo forficem, fortasse sorores tuae adhuc vivunt, ventrem lupi insecabo.“ Ventre lupi inciso sex capellae ab illo, ut erat avidus et praeproperus, ex integro deglutitae, cum denuo spiritum ducere possent, exsilierunt nullo modo afflictae et gavisae sunt se effugisse e carcere obscurissimo. Matrem palpabant, sed ea locuta est: „Ite et afferte magnos lapides ponderosos.“ Quibus cum capellae ventrem lupi oplevissent, vetula eundem celeriter consult, ne lupus hoc animadverteret neve dormiens moveretur. Deinde capra capellaeque absilierunt et post aliquod saepimentum se abdidierunt.

Lupus cum edormivisset, sensit ventrem suum esse gravatum et locutus est: „Heus quid venter meus fremit et strepitat, quamvis nihil comederim nisi sex capellas.“ Tum cogitavit potu recenti se recreatum iri, surrexit et puteum quaesivit. At cum dorsum inflexisset ad aquam potandam, onere lapidum non iam potuit se tenere, praecipitatus est et aquis submersus. Septem capellae cum hoc vidissent, accurerunt, et verba „Lupus est mortuus! Lupus est mortuus!“ vociferatae gaudio effusae circa puteum saltaverunt.